Ч. 35. Пятниця 14 (27) лютого 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З угорского сойму. – Програма ческої аґрарної партиї. — Росийщене Фінляндиї.)

На вчерашнім засіданю угорского сойму відчитав посол партаї независимости Барабаш спис тих ліберальних послів, котрих округи ухвалили петицию против войскових предложень. Дальше заперечив бесідник поголосці, немов би опозиция мала занехати обструкцию. Противно, для правительства полишають ся, після гадки опозициї, лише дві дороги: або взяти назад предложеня, або розвязати палату. Посол Барабаш дуже остро виступив против міністра оборони краєвої ґенерала Феєрваріого і назвав єго поведене шкідним для Угорщини. Серед протестів опозициї візвав президент бесідника до порядку за те, що в своїй промові нарушив особу Цісаря. Відтак перервано дискусию і назначено слідуюче засідане на нині.

Ческа аґрарна партия видала сими днями свою проґраму. На перших 20 сторониця брошури виложена аґрарна фільософія, пояснене сути і історії сільского стану. Друга часть розпадає ся на кілька відділів: загальні засади аґрарної орґанізациї, орґанізация праси, национальна і політична проґрама, проґрама социяльна, культурна і загально-аґрарна. Погляди на історию селяньства в Чехії, проникнуті старою наукою Паляцкого о славяньскім комунізмі. Аґрарники называють селяньство „серцем ческого народа“. Однако они забувають, що в Чехії з дуже великою скоростию росте промисл і що Чехія єсть вже тепер одним з осередків австрийского промислу. Доказом на те перепись із 1890 року. Після занятя населене Чех розпадало ся так: управою землі занимало ся 2,375.155 людий; промислом 2,345.415 людий; торговлею і транспортом 419.146; тих, що стояли в публичний службі, занимали ся свобідними професиями і т. д. 603.387. Подібні відносини в инших ческих землях т. є. Мораві і на Шлезку. Про напрям економічного розвою сьвідчить впрочім і податкова статистика: між тим як в послідних часах розмір сільских податків позістає менше більше на тій самій степени, піднимають ся сильно в гору податки промисловців. Про характер управи землі і єї капіталізацию говорять слідуючі цифри: самостійних господарів 292.945; управляючих 6.928; робітників 630.437; поденщиків 203.142. Орґан партиї „реалістів“ Cas, обговорюючи проґраму аґрарників каже, що кажда клясова ґрупа має право орґанізувати ся в партию для оборони своїх інтересів, признає важність охорони селяньства із загально-народної точки погляду, але протестує против погляду аґрарників, що полягає на ідентифікованю ческого народа із ческим селяньством.

Войскова бранка в Фінляндиї після нового росийского войскового закона в р. 1902 цілком не повела ся. На назначений день побору не явила ся більша половина покликаних до сего обовязку, разом около 14.000 людий. Цар Николай II. покарав за те Фінляндців дуже строго. Найвисшим рескриптом розказав, щоби не віддаючи під суд тих, що в р. 1902 ухилили ся від військової повинности, одних увільнено від служби, коли яку сповняють, других не принимано до ніякої анї державної ані громадскої службы; иншим, що хотіли би виїхати за границю, належить відмовити пашпортів, шукаючим позички, не уділяти єї, а всіх, що не ставили ся в день покликаня, зачислити до загального ополченя. Противно ті, що сповнили свій обовязок, одержать в нагороду цілковите увільнене від войскової службы. „Новое Время“, пишучи про те, каже: Правительство мало досить трудну задачу: з одної сторони не можна було оставити без кари непослушних праву, а з другої всім відомо, що величезну більшість ухиляючих ся впровадили в блуд аґітатори. Спосіб кари винайдено дуже відповідний; він повинен привести Фінляндців до розуму і отвори-

---

21)

СЕРЦЕ СЬВІТА.

(З англійского — Г. Райдера Гаґґерда.)

(Дальше).

II.

Місто серця.

Ще не було розвиднило ся, коли нас на другий день розбудив голос Цібальбая.

— Вставайте, — відозвав ся він, — пора в дорогу.

— А носилки вже є? — спитав я.

— Ні, ще нема, та й можуть прийти аж за кілька годин, а я хочу ще нині вечером станути в місті, длятого треба нам іти їм на зустріч.

Не було иншої ради, і ми повставали, та поснідавши, борзенько вибрали ся в дорогу. Поволи стало розвиднювати ся і ми побачили, що край під нами в споді подобав на котел, обведений довкола горами а на єго середині розтягало ся озеро, до котрого вливало ся множество рік. Був то дивний образ, що представив ся нашим очам.

— Чи то не красний край? — спитала Мая — Алеваждіть, аж мрака розступить ся. От, видите, вже й зачинає розступати ся!

Коли она то говорила, зробила ся прірва в мраці і ми побачили насамперед вершки сьвятинь і пірамід а відтак і цілу панораму міста, що ніби плавало на сьвятих водах. Місто було далеко від нас, але воздух зробив ся так чистий і ясний, що нам здавало ся, як колиб оно розтягало ся саме під нашими ногами. Місто, що здавало ся як би обведене мурами, було збудоване з мармору, котрий в сьвітлі сонця ясно сьвітив ся. Оно піднимало ся на острові, що мав вид серця, а довкола него блищала ся синя вода сьвятого озера. На право і на ліво від нас тягнули ся гори маєстатичним каблуком, підчас коли денеде понад нами сторчали мов сторожі на стійці високі вершки, вкриті снігом, або стіжки вигаслих вулькапів.

— Онтам лежить мій край, — сказала Мая, показуючи з горба рукою; — чи подобає ся вам, білий чоловіче?

— Так мені дуже подобає ся, що тепер ще менше розумію як перед тим, длячого ви, Мая, хотіли би єго покинути, — відповів він.

— Бо озера і гори та богаті міста красні річи, але ми мусимо шукати щастя серед людий нашого окруженя.

— Декотрі люди трохи инакше о тім думають. Они кажуть, що треба щастя шукати в собі самих. Я бодай міг би в такім краю, як отсей, бути щасливим.

— То вам так тепер здає ся, — сказала она на то многозначно, — але коли ви поживете там лиш короткий час, то будете иншої думки. — Ой, — говорила она дальше пристрастно, — як би ви мене дійстно любили, то ми не були би ніколи переступили отсі гори. Але ви мене не любите — певно, що ні, бо вам через цілий час все було потрохи встидно, що полюбили індияньску дівчину, чого не могли уникнути, бо она хороша і уратувала вам житє. Таки так, ви би встидали ся повінчати ся зі мною після вашого звичаю та показати ся зі мною яко зі своєю жінкою перед білими, — зі мною, тою Індиянкою, що вандрувала зі своїм здурівшим батьком, а котру ви знайшли в руках розбишаків. Тут то не так буде, бо я тут княгиня і ви побачите, що люди на улици будуть кланяти ся мені аж до самої землі; а коли я прикажу, що хтось має згинути, то єго убють. Та я й богатійша, як яка небудь біла, і задля того ви будете мене любити — —

— Ви дуже несправедливі, — перебив він їй гнівливо; встидайте ся таке говорити до мене без всякої причини.

— Може я й несправедлива, — відповіла она зітхнувши, — але нас жде богато неприятностий. Насамперед Тікаль — —

— А Тікалеви яке діло? — спитав сеньор.

— Він хоче зі мною женити ся або заміcть мене бути кациком в місті, що на одно виходить; на всякий случай він не попустить ся мене без борби. Відтак приходить мій тато, котрий лиш двом панам служить — своїм богам і свому кравви, — а він буде уживати мене як тої фіґурки на шахівници, після того, як єму того буде в грі потреба — ну — а ви такі самі. Наші добрі часи вже минули, тепер настали злі, а по тих прийде — ніч. Тепер хиба лиш рідко будемо мати нагоду поговорити з собою, бо мене будуть окружати офіцири і придворні дами та уважати на кождий мій

ти очи населеню на правдиве значінє змагань аґітаторів. Особи, підбуруючі населенє, звичайно говорили покликаним до війска: „Не ідіть до поборових комісий, бо нічо вам за те не зроблять, а коли буде яка кара, то заплатять єї за вас готівкою, а коли віддадуть вас під суд, то наші фінляндскі суди увільнять вас". Стало ся инакше. Краєві суди не заслугують на довірє, тож їх усунено на бік, а також і кар не наложено.

Новинки.

Львів дня 26 го лютого 1903.

— **Право публичности** надав п. Міністер просьвіти почавши з 1902/3 роком шкільним слідуючим приватним школам в Галичині: 1-клясовій протест. школї з польским язиком викладовим в Сальмополю; 3-клясовій школї при конвентї канонічок св. Духа в Кракові; 4-клясовій школї бар. Гірша в Хшанові; 3-клясовій жидівскій школї в Болехові; 4-клясовій женьскій школї Вікт. Недзялковскої у Львові; польскій школї, удержуваній тов. школи людової в Бялій і 4-клясовій протест. школї в Станиславові (кольонїя Княгинин).

— **З краєвої ради шкільної.** В народних школах перенесені: Кароль Козловский з Верховець до Хоростскова, Андрей і Леокадия Яворскі з Миклашева до Кут старих, Василь і Мария Вітери з Кут старих до Миклашева. Пенсионовані: Л. Желїзко в Надвірній і Мар. Шафранївна в Тернополи. — Рада рішила будову шкіл народних в Бучачи в лїтах 1903 і 1904, уділила Слободї золотій в бережаньскім повіті безпроцентову позичку в квотї 2000 К на будову школи і поручила до бібліотек шкільних „Przewodnik kółek rolniczych" враз з руским додатком „Провідник рільничих кружків" річник XVI з 1902 р.

— **З епархії перемиской.** Речинець до рукоположення назначений на 10 марта, а подання мають вносити ся до 2 марта. — О. Олїмпій Полянський, приходник в Юрівцях, іменований сявоцким віцедеканом на місце добровільно уступившого о. І. Гамерского, а о. Конст. Вандзїляк ординариятским шкільним комісарем на жукотиньский деканат. — Від конкурсового іспиту увільнені оо.: Волод. Левицкий із Царинського і Ерн. Давидович з Сприні. — Презенти одержали оо.: Йосиф Гамерский на Лубну, а Павло Ступницкий на Клоковичі. О. Ем. Гриневецкий взваний до институциї на приход Смолин. — Правительство назначило дотацию з релїгійного фонда на один рік для прив. сотрудника в Сіняві.

— **З епархії станиславівскої.** О. Діонизий Нестайко, приходник в Чернелици, іменований віцедеканом городеньского деканата. — На конкурс з речинцем до 31 мая виставлена поновно парохія Цїлева, колом. деканата. — Консистория віднесла ся до намістництва в справі згоди на канонїчну институцию о. Влад. Микицея як приходника Криволтул стар., тисьменицкого деканата і візвала кандидатів, що старають ся о презенту на Олешків, о їх згоду на евентуальне відділенє філїї Килюхова. — Увільнені від приватних сотрудництв оо.: Лев Ольшаньский в Говилові і Ілия Чорнодоля в Ворвулинцях. — Новоординовані кандидати поставлені: Мих. Гликевич прив сотр. в Говилові, Волод. Ленкавский прив. сотрудн. в Угорняках і Вас. Маньовский сист. сотрудн. в Серафинцях. — Консистория вставилась у намістництва о назначенє дотациї для прив. сотрудників в Ляхівцях, Угорниках і Мельници. — О. Андрей Сумик із Волосова увільнений на 6 лїт від конкурсового іспита, а о. Василий Козловский із Бариша одержав 3-місячну відпустку для покріпленя здоровля. — Цертифікатами для слуханя богословских викладів у львівскім унїверситетї надїлені: Теодозий Глїбовицкий з IV. і Амврозий Турчманович з II. р.

— **На VI. курс громадских писарів,** що починає ся у Львові дня 2 марта с. р., приняті зі всхідної Галичини отсї: Едв. Фогельман (на власний кошт) з пов. Богородчани; Люд. Ганиш (вл. к.) з пов. Чесанів, Ів. Вакальский і Брон. Малиновский (на повітовий кошт) з пов. Чортків, Стеф. Пелехатий (вл. к.) і П. Мулярский (пов. к.) з пов. Дрогобич, Ів. Попель-Петелич з пов. Городок, Ів. Березовский (вл. к.) з п. Городенка, Гр. Присяжний (вл. к.) з п. Гусятин, Ник. Сулатицкий (вл. к.) і Йос. Демчук (пов. к.) з п. Коломия, Вас. Девлюк (на краєвий кошт) з п. Косів, Ів. Каган (пов. к.) і Петро Вишневский (кр. к.) з п. Львів, Вас. Нагірняк з п. Надвірна, Мих. Федорищак і Ант. Шенгорн (пов. к.) з п. Перемишль, Мих. Дїдух (кр. к.) з п. Перемишляни, Каз. Білинкевич (пов. к.) з п. Рудки, Ів. Децик (пов. к.) з п. Самбір, Р. Данилюк (вл. к.) з п. Скалат, Тад. Плесецкий і Ем. Кобевка з п. Снятин, Павло Вобании (пов. к.) і Анд. Корчиньский Янкович (кр. к.) з п. Стрий, Ів. Богуцкий з пов. Залїщики, Мих. Скальский (кр. к.) і Вол. Ґерлях (вл. к.) зі Львова.

— **Вибух ропи в Бориславі.** З Борислава доносять, що на теренах давної фірми Вольский і Одрживольский, належачих тепер до галицкої каси ощадности, в закоці, котрий тепер вертять, в глубинї 780 метрів настав сильний вибух ропи і дав в перших 24 годинах 10 цистерн.

— **В справі „Гуцульскої спілки промисловоі в Коломиї".** Взиває ся всїх, що мають книжочки уділові „Гуцульскої спілки промисловоі в Коломиї", щоби їх найдальше до дня 10 марта 1903 з докладним поданем своєї адреси надіслали на руки п. Осипа Тисовецкого в Коломиї, бо инакше припадаючі квоти на їх уділи, оберне ся на добродїйні цїли. — Від комісиї лїквідацийної „Гуцульскої спілки промисловоі в Коломиї". — *Н. Лепкий* предсідатель, *А. Чубатий* секретар.

— **Огні.** В Снятинї згоріло 25 господарств а в одній з хат згоріла жінка і 4 дїтий селянина Захарика. В Цїшках, повіта золочівского, вибух в недїлю дня 22 около 11 год перед полуднем, коли люди були в церкві, грізний огонь, а що того дня був сильний вітер, то огонь перекинув ся борзо на другі хати і за кілька хвиль богато хат стануло в полуминї. З браку води і з причини сильного вихру ратунок був майже неможливий і згоріло 40 загород разом з запасами збіжа і паші. Згоріло також богато худоби. Причина огню доси не висліджена.

— **Рання весна.** Здає ся, як колиб сего року по досить острій а змінній зимі мала настати рання весна. Послідні днї лютого вже давно не були так теплі, як тепер, а із західних сторін держави доносять навіть, що там вже таки дїйстно настала весна. У Відни було вже в недїлю і в понедїлок по 14 і 15 степенїв тепла. По лїсах показали ся вже весняні цьвіти. Підсніжки, тоті найперші весняні цьвіти, зацвили вже цїлими масами, а синї пралїски і білі конопельки та сон (анемоні) зачинають вже цвисти. Верби також вже попукали і

рух, будуть підслухувати кожде моє слово, а мій тато не спустить мене також з ока.

— То менї жаль, що я не послухав вашої ради і не лишив ся поза горами, — відповів сеньор — Як гадаєте, чи не могли би ми втечи?

— Нї, тепер вже за пізно — нас би вислїдили; що буде, то буде, а нам треба вже іти наперед. Лиш присягніть ся менї на моїх богів або на вашого, що будете зі мною держати, аж я згину, а я буду так само з вами держати. — І она, взявши єго за руку, споглядала єму благаючи в очи.

В сій хвили Цїбальбай оглянув ся случайно.

— Ходи сюди, доню, та й ви, білий чоловіче, ходіть також сюди — сказав він понурим голосом. — Послухайте, що вам скажу. Я старий чоловік, але я ще добре виджу і чую, хоч там в пустини я нераз удавав, що не виджу і не чую нічого. Тут в моїм краю то инакше. Вам, білий чоловіче, треба знати, що дама серця стоїть далеко висше понад вами, а менї здає ся, що она буде й так стояти. Розумієте мене?

— Зовсїм — відповів сеньор, стараючись не показати по собі свого гнїву; — але, начальнику племени, шкода, що ви того скорше не виділи і менї не сказали. Як би не я і не другі, то ваші кости білїли би ся тепер в лїсї. Чому ви менї тодї того не сказали, що я не відповідний товариш для вашої доньки?

— Бо вас боги післали, щоби ви менї служили і длятого, що менї вас було потреба, білий чоловіче — відповів Цїбальбай спокійно — а то може й знов так буде. Як би я то уважав за неможливе, то ми би були розлучили ся ще по тамтім боці гір.

— Пожаль ся Боже, що ми того не зробили — відозвав ся сеньор.

— Може ще й менї прийде ся того жалувати — відповів старик понуро. — Але ви вже тут а не там, може й на цїле житє, то лїпше зробите, коли будете на то памятати, що ви в моїй силї. Одно моє слово може вас довести до високої чести або покласти вас в холодну землю; длятого стережіть ся і приймайте з вдячностию то, що менї сподобає ся вам дати. Нї, не оглядайте ся — втечи вже годі. Піддайте ся у всїм моїй воли, а буде вам з тим добре; коли же будете противити ся, то я вас знищу. Я сказав, що сказав. Будьтеж так добрі та ідіть поперед мене а ти доню іди за мною.

Тепер побачив я, що сеньор аж цїпне ся із злости та що вже мав якусь серди у відповідь на язиці; отже я підніс руку і остеріг єго, а Мая благаючими очима подивила ся на него.

— Чую, що кажете, начальнику племени — відповів він придушеним голосом. — Правду кажете, я у вашій силї і не придалось бя до нічого, щось на то відповідати — і він пішов наперед, а Мая прилишила ся з заду.

Коли я ішов відтак дальше побіч Цїбальбая, сказав я до него: Ви, начальнику, заговорили прикрими словами до мого брата, то значить, так як би й до мене.

— Говорю, як мушу — сказав він на то холодно. — В місті жде мене богато неприємностий. Хибаж ви не чули, що розповідав сторож вчера вечером — що Тікаль, мій сестрінок, котрого я лишив місті, щоби мене заступав, зробив ся таким королем? А ось тут моя донька а єго наречена, через котру він мав надію колись пізнїйше засїсти на престолї, то ще одинісенька принада, яка могла би єго споняквати зречи ся тої власти, яку захопив в свої руки, бо він гадає, що я помер, а єму не схоче ся випустити власть із своїх рук. А єму і єго приклонникам тим більше не схоче ся того зробити, коли би побачив, що отсей білий чужинець має руку моєї доньки. Кажу вам, Іґнацію, що коли би він то зміркував, то довів би певно до війни против мене і длятого заговорив я так остро, доки ще час до того, а ви зробите добре, коли будете грати в таку саму дудку, бо коли я згину, то і ваші пляни розвіють ся та й вам смерть буде.

Я не сказав на то нїчого, бо тимчасом ми взяли ся в бік і побачили людий з носилками.

Було їх може яких сорок люда; по найбільшій части добре збудовані, з правильними чертами і подібно як Цїбальбай та Мая як на Індиян дуже ясної барви тїла, але вираз їх лиця був зовсїм инший, як то я видїв у моїх людий. З линя всїх пробивала ся якась велика утома а наймолодший парубок, мимо молодечої сьвіжости на лици, виглядав так, як би єго прибила аж до землї згадка на довгі тяжкі часи. Але не на їх тїлї слїдно було ту утому, бо они були сильні і жваві; але на їх умі, а коли я тим людем придивив ся, зрозумів добре, що Цїбальбай мав на думці, коли казав, що єго нарід обезсилений і пережив ся. Навіть вид сеньора, котрий мусів бути для них великою несподіванкою, не конче затронув їх.

— Отче, витаємо тебе — замуркотїли они з тиха, звернувшись до Цїбальбая і на знак свого сотника припали всї до землї і так з повитяганими руками лежали як мертві.

— Встаньте, мої дїти — сказав Цїбальбай. Відтак поговорив він щось зі сотником, а я добачив, що він передав єму якусь неконче радістну вість. Він казав нам зараз сїдати на носилки, з котрих кожду несло по вісїм двигарів, бо дорога була дуже стрімка і нерівна.

За хвильку вийшли ми із снїгової полоси та зайшли в кедрові лїси. Високі дерева росли тут купками, помежи котрими тягнули ся площі зарослі травою, місця добрі для оленїв і серен.

зачинають цвисти. Ба що більше, в лїсах появили ся вже перші вістуни весни, коси і зяблики і своїм сьпівом звеселяють лїсну глушу. Коли не настане знов яка зміна, така, яких сеї зими вже кілька бувало, то весна готова загостити до нас таки на постійно.

— **Жертва межинародного мантія.** Із Штульвайсенбурґа на Угорщинї доносять: Недавно тому осїло тут молоде супружество під іменем др. Фішер і жінка. Жінка походить з дуже поважаної і маючої родини в Будапештї, а чоловік хвалив ся тим, що має добрих приятелїв і знакомих в найвисших кругах правительственних і також великий маєток. І дїйстно в день їх вінчаня наспіли ґратуляцийні телеґрами від през. мін. Селя та від многих иньших достойників і знатних людий в містї. Але зараз по вінчаню забрав др. Фішер із жінчиних гроший тихцем і без єї відомости 36.000 корон. Жінка не знаючи, що стало ся, дала знати на полїцию а та потайком відфотоґрафувала Фішера і за помочию тої фотоґрафії вислїдила, що то ніякий доктор і не Фішер, але дуже небезпечний межинародний мантій і злодїй, котрий оженив ся лиш на то, щоби дїстати в свої руки жінчині гроші, а всї телеґрами присилані на его вінчанє були по просту сфальшовані.

— **Убийство.** В ночи з 14 на 15 лютого лучилась страшна пригода в Себечові під Сокалем. До коршми зайшло кількох парубків, що забавлялись довго під ніч. Олекса Трачук, один з громадскої старшини, прийшов також там, щоби нагнати молодцїв до дому. Та з тої нагоди прийшло до сварки, а опісля до бійки, в котрій Панас Олида упав трупом, а два другі тяжко покалїчені. Власти судові зарядили строге слїдство.

Штука, наука і лїтература.

— **Учителя ч. 4** містить в собі: 1) Наука рускої мови в школах народних звичайних і видїлових. (Дальше). В розвідцї сїй поруше ний дуже важний предмет, а треба признати, що оброблений дуже совістно і старанно та всесторонно. — 2) О урядженю і веденю шкільного огорода при школї народній сїльского типу. (Дальше). Єсть се розвідка фахового учителя господарства, оброблена так, що як би при наших школах були дїйстно і всюди так уладжені шкільні огороди, то они були би взірцеві а вплив їх на сїльске господарство був би вельми хосенний. — 3) Із шкільної гіґієни. (Реферат). — 4) Загальні збори філїї Товариства педаґоґічного в Тернополи. Статя цікава і відрадна, котра виказує діяльність згаданої філїї і повинна бути взірцем і заохотою для других. — 5) З руского Товариства педаґоґічного. — 6) Нові книжки. (Реферат п. Миколаєвича). П. Миколаєвич вибрав дуже добрий спосіб познакомлюваня читателїв „Учителя" не лиш з самими новими книжками, але й з поступом і розвитком наук, обговорюючи обширнїйше зміст книжок. Здав би ся лиш дрібочку яснїйший виклад там, де читатель, звичайно не познакомлений з висшими науками, потребує бодай маленького пояснення. — Взагалї треба сказати, що „Учитель", яко часопись фахова, єсть цїнним підручником, котрий може кождому учителеви віддати знамениту прислугу, не лиш в самім его фаху, але й в дальшім его образованю. А правдивий учитель мусить заєдно образувати ся, коли хоче совістно сповняти свою задачу.

Телеґрами.

Відень 26 лютого. Wiener Abendpost заперечує поголоску, пущену угорскими часописями, немов би речинець войскової бранки з причини неухваленя нових войскових предложень угорским соймом, мав бути відложений на пізнїйше. Бранка відбуде ся в означенім речинцї як кождого року.

Відень 26 лютого. Архикнязь Франц Фердинанд виїхав вчера з женою дорогою на Триєст до Єгипту, де забавить до великодних сьвят.

Будапешт 26 лютого. Міністер гонведів бар. Феєрварі занедужав вчера перед полуднем.

Будапешт 26 лютого. Сторонництво независимости відбуло вчера вечером засїданє, на котрім ухвалено вести дальше обструкцию против войскового закона. Обчислено, що доси говорило 30 послів опозиції, а має промавляти ще 50.

Париж 26 лютого. З Нового Йорку наспіла сюди вість, що дня 25 марта відбуде ся в Парижи великий з'їзд анархістів, на котрім будуть вильосовані віднопоручники, що мають поубивати пануючих в Европі. Ту вість треба приймати з осторожностию.

Курс львівский.

Дня 25-ого лютого 1902.	платять	жадають
I. Акциї за штуку.	К. с.	К. с.
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	540·—	550 —
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	280·—	—·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	580·—	587·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	350 —
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	97·50	98 20
Банку гіпот. 5% преміов.	111·—	—·—
Банку гіпот. 4½%	101·—	101·70
4½% листи застав. Банку краєв.	102·25	102·75
4% листи застав. Банку краєв. .	99·—	99·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	98·20	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ лїт.	98·40	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	97·80	98·50
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·40	100 10
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	104·50	—·—
„ „ „ „ 4½ %	102·—	—·—
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	98·70	99·40
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·—	99·70
„ „ м. Львова 4% по 200К.	96·50	—·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	73·—	78·—
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	55 25	56·25
Угорск. черв. хреста (Курс віденьский)	28·50	29.50
Іт. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К. (Курс віденьский)	74·—	76.—
Базилїка 10 К (Курс віденьский)	19·45	20.45
Joszif 4 К. (Курс віденьский)	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр. (Курс віденьский)	9·50	11 —
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·26	11·40
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок нїмецких	117·—	117·60
Доляр америк.	4·80	5·—

Оповіщене

Повідомляє ся Р. Т. Всеч. Духовеньство, що Міский музей у Львові купує і дає найвисші цїни за старі ризи церковні, капи, дальматики, як також всяку церковну утвар.

Дирекция промислового музея.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

По тій кедровій полосї прийшли дубові лїси, а відтак знов трава милями далеко, всїяна густо цьвітами. То був дїйстно прекрасний край. Аж пізно з полудня зійшли з послїдної з тих з'убочий і вийшли тепер на поля, що тягнули ся аж до самого озера. Тут було вже далеко теплїйше. З того, як тут наводнювано землю, пізнали ми легко, що ся країна з давен давна доставляла жителям міста серця збіжа та иньшої поживи. Тут були великі поля цукрової тростї, какаові корчі з червоними як кров цьвітами та всїлякі овочеві дерева позасаджувані в окремих садах. Вскорі показало ся, що більшу часть тих садів нїхто вже не плекав, бо овочі гнили купами на землі. Видко, що тоті сади були заведені колись за лїпших часів, а овочі, які они родили, перевисшали значно потребу жителїв.

Коли вже вечеріло, зайшли ми до якогось села, місцевости на пів розваленої, в котрій будинки були по найбільшій части збудовані з сушеної цеґли. Посеред села була велика площа, обсаджена довкола деревами, а на єї серединї бив в гору водограй, коло котрого стояв жертівник повен цьвітів і овочів. Коло самого жертівника уставились були жителї села, може яких сто числом, котрі зійшли ся тут були, щоби нас повитати. Більша часть мужчин, видко, лише що вернули були з роботи, бо ноги у них були ще заваляні землею а в руках держали они мідяні сапи і граблї. Та й по них видко було таку саму пригноблену утому, яка нам впала в очи на наших двигарах. Я глянув по жінках, що стояли позаду. Та й ті були ясної барви тїла і хороші як їх чоловіки, але й на їх лицях пробивала ся така сама чорна задума. Сеньорове біло тїло і его русяві вуси нїби розбудили їх на хвильку з тої задуми, але й то перестало їх зараз займати. Дїтий тут майже не було, а всї люди так були подібні до себе, що нам то таки з дива не сходило. Всїх їх можна було уважати за членів одної родини.

Коли Цібальбай злїз зі своєї носилки, всї люди поклонили ся єму і стояли так похилені, аж він з начальником села зайшов до хати приготовленої на єго приняте. Нас лишив він на дворі.

— Чи то цїлий ваш нарід виглядає так сумовито? — спитав я Маї.

— Цїлий — відповіла она — значить ся, всї звичайні люди. У вельмож, що суть з иньшої крови — єсть то инакше. Тут є дві кляси людий, дон Іґрацію, паня і нарід, а з народу мусить кожда родина працювати через три місяцї в роцї, а девять прочих остають ся їй на спочинок. Плоди їх працї складають ся до шпихлїрів і їх роздїлює ся межи дїтий серця, але сьвятинї, кацики і многі вельможі мають своїх невільників, що лишають ся у них на службі з батька на сина.

— А що тодї, коли они не хотять працювати? — спитав сеньор.

— Тодї мусять гинути з голоду, бо із прибираних запасів не дає ся нїчого анї їм анї їх родинам, а коли они голодують, то мусять робити і найтяжшу роботу.

— Тепер вже розумію, для чого тоті люди такі сумовиті і невеселї. Чогож можна сподївати ся по людех без честилюбивости, без одвічальности, котрих добуток з їх працї виходить лиш загалом на добро. В моїх старих лїтах чув я, що суть люди, котрі захвалюють такий лад для всїх людий, але я переконаний, що колиб они жили між тими дїтьми серця, де такий лад єсть від соток лїт, то они би перестали проповідувати таку науку.

(Дальше буде).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).